

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6313/05
05.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, као председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, као чланова већа, са саветником Зораном Брајовић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА против оспореног решења туженог органа Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе – Регионалног центра Београд број 436-42/2005-02 од 10.08.2005. године, у правној ствари пореза на имовину, у нејавној седници већа одржаној дана 5. априла 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Чукарица број: 436-1Б/43956 од 15.04.2005. године. Иначе, тим ожалбеним првостепеним решењем тужиоцу је за 2005. годину за период од 01.01. - 31.12. 2005. године утврђен порез на имовину за стан у аа, површине __ м2, у износу од 1.884,89 динара.

У тужби којом је покренуо управни спор, тужилац побија законитост оспореног решења из свих законских разлога. Истиче да је вредност предметног стана по решењу за 2003. годину износила 1.092.124,18 динара, по решењу за 2004. годину 1.219.868,02 динара а по решењу за 2005. годину 3.357.744,39 динара. Даље наводи да је вредност стана требало кориговати у складу са индексом промена цена на мало и да увећана вредност предметног стана у ожалбеном решењу за 175.25% у односу на вредност истог у решењу за 2004. годину није у складу са законом. Додаје да му није омогућено у поступку по жалби на записнику од 07.06.2005. године да изврши увид у вредност по структури истих станова у згради у истој улици, а према његовим сазнањима у обрачуну тржишне вредности тих станова, није примењена иста цена по м2 стамбене површине као што је то учињено у његовом случају . Како сматра да је му је пореска обавеза превисоко и нереално утврђена у износу од 54.883,04 дин/м2, предлаже да суд тужбу уважи и оспорно решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, као и целокупне списе предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је, по оцени овог суда, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 15.04.2005. године, налазећи да је исто у свему правилно и на закону засновано.

Наиме, према стању у списима тужилац је ожалбеним решењем од 15.04.2005. године задужен порезом на имовину за 2005. годину, сходно члану 33. став 1. Закона о порезима на имовину («Сл. гласник РС» бр. 26/01...135/04) на основу података из пореске пријаве који је тужилац као власник стана површине 61.18

м2 у __, Улица аа, доставио првостепеном органу дана 14.05.1992. године. Приликом утврђивања пореза на имовину првостепени орган је применио податке из пореске пријаве о површини, години изградње стана, локацији, просечне тржишне цене по м2 одговарајућих непокретности на територије општине где се непокретност налази, броју бодова и броју чланова домаћинства и др... који су релевантни подаци у погледу утврђивања висине пореске обавезе сходно одредбама Закона о порезима на имовину као и одредбама Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на непокретностима («Сл. гласник РС» бр. 38/01 и 45/04). Одредбом члана 2 став 1 тачка 1; члана 4 и члана 5. Закона о порезима на имовину је прописано да се порез на имовину плаћа на право својине на непокретностима, да је порески обвезник ималац тог права, а да је основица пореза тржишна вредност непокретности на дана 31.12. године која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину, с тим што се та вредност сваке године умањује за амортизацију по стопи од 1,5 % применом пропорционалне методе, а највише до 70%. Наиме, првостепени орган је у ожалбеном решењу правилно утврдио вредност предметног стана површине 61.18 м2 у износу од 3.357.744,89 динара, у складу са одредбом члана 5. наведеног Закон, на основу прибављених података о просечној цени станова на дан 31.12.2004. године на територији општине __ у износу од 54.883,04 динара по м2 (који износ пореске основице по м2 се односи на све станове на територији Градских општина осим за општине __, __ и __ која износи 65.678, 35 динара по м2), те је на основу те цене и применом података који се односе на елементе за утврђивање квалитета објекта утврђена тржишна вредност предметне непокретности у наведеном износу од 54.883,04 динара по м2, а што је била цена изграђеног и продатог м2 стамбене површине на територији општине __ на дан 31.12.2004. године. С тога наводи тужбе тужиоца да је пореску основицу требало утврдити у складу са индексом раста цена на мало у 2004. години се оцењују као неосновани, јер је тужиоцу пореска основица, као и висина пореза утврђена у складу са цитираним законским одредбама.

Цењени су наводи тужбе тужиоца да »му у поступку по жалби није омогућено на записнику од 07.06.2005. године да изврши увид у вредност по структури истих станова у згради у истој улици, а према његовим сазнањима у обрачуну тржишне вредности тих станова, није примењена иста цена по м2 стамбене површине као у његовом случају“, па Врховни суд Србије налази да је овај навод такође неоснован. Ово са разлога што овај навод није истицан приликом састављања предметног записника од 07.06.2005. године, који записник је тужилац прихватио и потписао без примедби, истичући само да не одустаје од поднете жалбе. Осим тога, навод тужбе тужиоца да „му је пореска основица утврђена у нереалном и превисоком износу“, Врховни суд Србије оцењује само као паушалан, јер исти ни уз жалбу ни уз тужбу не нуди ниједан релевантан доказ којим би поткрепио истинитост овакве своје тврдње. Како је тужиоцу извршено умањење предметног пореза и на основу броја чланова његовог породичног домаћинства (три члана) у складу са одредбом члана 13. став 1. Закона о порезима на имовину као и по основу амортизације од 36% у складу са одредбом члана 5. став 2. истог Закона и коефицијента локације од 0,6%, то овај суд налази да су порески органи на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и са правилним позивом на цитиране прописе, донели правилне и законите одлуке.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 5. априла 2006. године, У. 6313/05

Записничар, Председник већа-судија,

Зорана Брајовић,с.р. Олга Ђуричић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ